

Parvmaneren Willas

Afsnit 1.1: Haleløs

Mundsavl. Synet af jordbær fik Willas til at savle. Han elskede bær, især jordbær.

"Nej, " sagde hans fader højt. "Når du ikke kan være hjemme til tiden, så..."

"Ja, når man ikke kan være hjemme til tiden, så må man undvære jordbær," afbrød Willas' lillesøster Ida, imens hun slikkede jordbærsaft af munden.

Willas blev rød i hovedet af vrede. Det kunne man bare ikke se, for Willas' hud var dækket af brune hår. Umiddelbart vil man mene, at dette måtte føles meget uheldigt for en lille dreng, men sådan forholdt det sig slet ikke. Ikke for Willas. Han er nemlig parvmaner, og de er alle udstyret med brun pels.

"Jamen, det var ikke min skyld," forsøgte Willas at forklare sig. "Adler sagde, at jeg ikke måtte gå hjem."

Det var ikke helt usandt.

Adler og Willas havde planlagt at grave en hule, og det skulle være en stor hule. Nu er huler ikke noget nyt for parvmanere, for de bor i huler under jorden. Adler og Willas ville også gerne vise, at de kunne grave, så de gravede langt ind i muren i en af de afsides-liggende tunneler. Så langt, at de brød igennem til et andet rum.

"Næ, hvor er vi gode. Vi har gravet en ekstra indgang ind til rod-lageret," sagde Adler.

"Hvis vi er stille, kan det være, vi kan luske os til noget lækkert."

Willas var nu ikke så sikker på, om det var så godt. Og det havde han ret i. De havde dårligt nået at kravle ind i rod-lageret, før indgangen braste sammen og tog en del af muren med sig.

"Nå, det var knap så stille," sagde Adler og stak i løb. Det samme gjorde Willas. De løb så hurtigt, de kunne ud af rod-lageret, inden lager-arbejderne kunne nå at standse dem. Og det gjorde de ret i.

Selvom parvmanerne har gravet mange rum og tunneler, så er det ikke længere tilladt at grave, hvor man har lyst. I den underjordiske by er det strengt forbudt at grave uden tilladelse. Det vidste de to parvmaner-drenge godt, så derfor løb de ned i de mest afsondrede og mørkeste gange, de kendte.

Der blev de. Først en rum tid efter at det var blevet mørkt, og faklerne i hovedgangene var blevet tændt, turde de komme frem. De ville være helt sikre på, at ingen var efter dem.

Alt dette kunne Willas jo ikke sige. Det ville jo gøre fader ked af det, hvis han fandt ud af, at hans eneste søn ikke kunne overholde reglerne.

Willas ville ikke gøre fader ked af det.

Og Adler havde sagt, at de skulle blive i skjul, så Willas havde slet ikke sagt noget usandt.

Willas' fader rystede på hovedet.

"Vrøvl," sagde han og tog jordbærret med sig ind i forråds-kammeret. Så snart fader havde forladt rummet, gav det et ordentligt ryk i Willas' hale.

"AV," skreg Willas og vendte sig om.

Der stod hans lillesøster med begge hænder om hans hale og så skuffet ud.

Ja, det med halen er rigtigt nok. Kort fortalt, så er parvmanere små dyr med tynd brun pels og haler.

De bor i huler under jorden og lever af plante-rødder, bær og andet grønt. Og Willas er en lille parvmaner, en parvmaner-dreng. Han er lille og fræk og vil gerne have lækkerier, altså som drenge er flest, uanset art.

"Øv, skulle den ikke falde af," lød det skuffet fra hans lillesøster

Ida havde ret, halen kan falde af, hvis der bliver rykket hårdt i den. For eksempel hvis en rovfugl eller ræv får fat i den. At miste halen gør ondt, og der kommer en smule blod, men det er så det.

Du vil måske mene, at det ikke lyder særligt imponerende. Vi har jo alle hørt om nogen, som har tabt hovedet. Det særlige ved parvmaner-haler er, at der vokser en ny ud igen.

"Din lille møgunge," råbte Willas og greb ud efter sin lillesøster, selvfølgelig ligesom fader kom tilbage fra forråds-kammeret.

"Har du ikke lavet ballade nok for i dag," råbte fader.

"Jamen..." protesterede Willas, men fader ville ikke høre noget 'jamen' og pegede strengt mod Willas' værelse.

Willas syntes, det var fuldstændig urimeligt. Nu havde han jo gjort sit bedste for, at fader ikke skulle blive ked af det. Sur gik Willas ind i sit eget rum.

"Jeg skal nok få fat i jordbær," lovede Willas højt.

"Ja, når du lærer at komme hjem til tiden," svarede hans lillesøster.

"Ti stille!"

Senere den aften lærte Willas sin søster, hvordan en parvmaners hale kan trækkes af.

Ida græd højt og længe.